

Arrest

nr. 280 354 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. QUAIRIAT
Bevrijdingslaan 232
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 juni 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. QUAIRIAT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 juli 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 december 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 273 639 van 2 juni 2022 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 16 juni 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 13/12/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 02/06/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, r, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“-5.1.

De voorliggende beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

*De bestreden beslissing is uiterst summier gemotiveerd: (...)
(zie het stuk 1)*

De bestreden beslissing is te beschouwen als een beslissing tot verwijdering.

Dit volgt uit de definitie van artikel 1, 6° Vreemdelingenwet : (...)

- 5.2.

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden: (...)

- 5.3.

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinquies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ...”

- 5.4.

Verweerster is bij het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten eveneens gehouden door het art. 62 Vw. en de motiveringsverplichting eveneens volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

- 5.5.

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel: (...)

(Zie het art. 74/13 Vw.)

De bestreden beslissing van de verweerster valt niet te verzoenen met deze wetsbepaling.

De verzoekster wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Raad dewelke beaamt dat verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek MOET doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RvV 130 247, 26 september 2014).

- 5.6.

De verweerster hield in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening met het de gezondheidstoestand van de verzoekster.

De beslissing schendt manifest de grondrechten.

Verzoekster wordt immers reeds lange tijd opgevolgd door een psychotraumatherapeut en een psycholoog. Dit gegeven was ook reeds gekend gedurende de asielprocedure en de nodige attesten werden hiervan overgemaakt zodat verweerster hiermee rekening had moeten houden bij het nemen van bestreden beslissing.

De verweerster kon dienaangaande moeilijk niet op de hoogte zijn van de kwetsbare gezondheidstoestand van de verzoekster.

Ter staving van haar gezondheidstoestand legt zij diverse medische attesten voor waaruit het volgende blijkt:

“Ondergetekende arts en psychotraumatherapeut (rizivnummer (...)) verklaart mw K.R. (...) ((...))1980 heden persoonlijk te hebben ondervraagd en onderzocht. Ze vermeldde in de anamnese traumatische gebeurtenissen en huidige psychosociale stressklachten. Hierom werd bij betrokkene de PCL-5 afgenomen, een diagnostisch onderzoeksinstrument voor posttraumatische stressstoornis volgens DSM-V. We weerhouden de diagnose van een – mogelijks complexe – PTSS, met op de voorgrond herbelevingen en vermijding. Bij de symptomen vermelden we herhaaldelijke triggering welke onder meer gebeurt in het centrum waar ze heden verblijft. Bij de vermelde triggers vermelden we contact met mannen, geweld en gebrek aan privacy. Betrokkene gaf aan over sommige gebeurtenissen niet te kunnen praten. Dit wordt gekaderd binnen bovenvermelde vermijding. Deze triggers dienen ten allen koste te worden vermeden indien remissie van de PTSS wordt beoogd. We adviseren daarom ten sterkste een woning aan waar ze alleen kan verblijven opdat verdere remissie van de klachten kan gebeuren.”

(zie stuk 3)

Haar psychologe verklaart nog het volgende:

“(…) Zij volgt momenteel een intensief traject bij mij van wekelijkse gesprekken. Gezien haar aanhoudende psychische klachten nam ik twee vragenlijsten bij haar af: de LEC-5 (life events checklist for DSM-5) en de CAPS-5 (Clinician Administered PTSD Scale for DSM-5). Graag stel ik u op de hoogte van mijn bevindingen.

Uit de LEC-5 blijkt dat zij verschillende zeer stressvolle traumatische events meemaakte. Het gaat hierbij over gebeurtenissen die haar zelf zijn overkomen maar ook waar ze getuige van was, over hoorde of die gebeurden tijdens haar werk.

Uit de CAPS-5 blijkt dat K.R. (...) alle symptomen van PTSD frequent en intens ervaart; intrusieve symptomen (o.a. intrusieve herinneringen, hevige dromen, psychische en fysieke reacties op triggers), vermijdingssymptomen (o.a. dwangmatig bezig zijn met afleiding zoeken en bezig blijven om maar niet te hoeven voelen, vermijden van contact met bepaalde mensen die haar triggeren), symptomen van cognities en stemming (o.a. moeite om zich belangrijke aspecten van gebeurtenissen te herinneren, negatieve overtuigingen/verwachtingen, persisterende negatieve gemoedstoestand met veel onderdrukte en ingehouden angst en boosheid, zich forceren tot deelname aan activiteiten om bezig te blijven maar met verminderde belangstelling, gevoelens van vervreemding van anderen), symptomen van arousal en reactiviteit (o.a. hypervigilantie, schrikreacties, concentratieproblemen).

De duur van haar klachten is al veel langer dan een maand; verschillende symptomen had zij reeds in thuisland. Haar lijdensdruk is ernstig en beperkt ook haar sociale functioneren; ze laat nauwelijks mensen echt dichtbij. Dit alles maakt dat zij voldoet aan alle criteria voor de diagnose PTSD zoals omschreven in DSM-5.

Ik observeer dat zij snel switcht tussen verschillende emoties en delen in zichzelf en nog altijd veel moeite heeft haar emoties te reguleren. Emotionele overspoeling gebeurt vooral wanneer zij getriggerd wordt en dit blijkt op heel veel kleine momenten te gebeuren maar vooral ook wanneer zij spreekt over gebeurtenissen uit haar verleden. Zij lijkt dan moeilijker bereikbaar en informatie/vragen komen dan vaak niet binnen. Ze is dan erg verward, lichamelijke spanning neemt enorm toe, ze kan met momenten dissociëren en van het onderwerp afdwalen / in haar eigen spoor vast geraken puur omdat ze niet helder kan nadenken op dat moment. Dit naar mijn professionele inschatting een gevolg van traumatische ervaringen die nog onvoldoende geïntegreerd zijn in haar binnenwereld.

De lange duur van verblijf in het asielcentrum onzekerheid over haar verblijf maken dat zij nog altijd in een alerte staat is en psychisch ook niet werkelijk tot rust komt.

We pogen tijdens de therapiesessies te werken richting stabiliteit en innerlijke veiligheid doch dit is een lange weg. Zeer waarschijnlijk bemoeilijkt haar grote psychische kwetsbaarheid inclusief haar PTSD-symptomen ook de afname van haar interview.

Ik zou nadrukkelijk willen vragen rekening te houden met bovenstaande.”
(zie stuk 4)

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezondheidssituatie waar de verweerster in ieder geval kennis van heeft!

- 5.7.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met de situatie van verzoekende partij, die nochtans gekend is bij de verweerster.

De verzoekster verblijft ondertussen reeds langer dan twee jaar in België.

Gedurende haar verblijf in België, heeft de verzoekende partij zich perfect geïntegreerd reden waarom ook een procedure humanitaire regularisatie art. 9 bis Vw zal worden ingediend.

Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met verzoeksters ernstige medische problematiek.

- 5.8.

De Dienst Vreemdelingenzaken maakt geen enkele verwijzing naar de gezondheidstoestand van verzoekster.

Het is de taak van de administratieve overheid om, vooraleer dat zij een beslissing neemt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te bewerkstelligen en dit op basis van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er kan in casu geen sprake zijn van enige twijfel over de medische en psychologische problematiek die de verzoekster heeft.

- 5.9.

De bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met het langdurig verblijf van verzoekster in België waardoor er minstens ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat er bij verzoekende partij sprake is van een duurzame en lokale verankering, de taalkennis, integratie, sociaal netwerk en werkbereidheid van de verzoekster.

Mede gelet op deze duurzame en lokale verankering in België, zal een verzoekschrift 9bis Vw worden ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Echter, gelet op het verblijf in België sinds meer dan twee jaar, waar verweester kennis van heeft, had hieromtrent ook een grondig onderzoek verricht moeten worden. Na lezing van de bestreden beslissing, blijkt dit niet het geval te zijn.

Verzoekende partij kan nochtans ontzettend veel documenten voorleggen van zijn duurzame en lokale verankering in België. Zij overloopt hieronder zijn integratie in België:

a) Taalkennis

De verzoekster spreekt vloeiend Nederlands, zij deed het nodige om de van zodra zij kon lessen Nederlands te volgen.

b) Integratie

De verzoekster deed van dag één haar uiterste best om te integreren en is hier ook in geslaagd. Zij behaalde ook haar inburgeringsattest.

c) Sociaal leven en netwerk

De verzoekster bouwde gedurende haar verblijf in België een uitgebreid en divers sociaal netwerk uit.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hierop ingegaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

d) Werkbereidheid

De verzoekster heeft de wil om hier te werken. De werkbereidheid is onmiskenbaar.

De bestreden beslissing van uitwijzing dient vernietigd te worden.

- 5.10.

De verzoekster kan via de huidige bestreden beslissing niet weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt.

Nochtans heeft de verweester evenzeer de plicht om zorgvuldig te handelen en met alle gegevens in het dossier rekening te houden, evenzeer dient de motivering hier ter zake om de bestreden beslissing te kunnen toetsen aan het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De verweester heeft echter een standaardbeslissing genomen die op gelijk wie zou kunnen van toepassing zijn.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 13 december 2021 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat op 2 juni 2022 het beroep tegen deze beslissing door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten waarbij wordt geconcretiseerd dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Tot slot stelt de verwerende partij dat aan de verzoekende partij het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten binnen dertig dagen.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij een standaardbeslissing heeft genomen die op gelijk wie van toepassing zou kunnen zijn, merkt de Raad op dat als een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij in het bestreden bevel op geen enkele wijze rekening hield met haar gezondheidstoestand, dat nergens in de bestreden beslissing gelezen kan worden hoe deze beslissing rekening houdt met haar gezondheidssituatie waar de verwerende partij kennis van heeft, dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat er rekening werd gehouden met haar ernstige medische problematiek, dat de verwerende partij geen enkele verwijzing maakt naar haar gezondheidstoestand, merkt de Raad op dat uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 3.16. blijkt dat de verwerende partij geenszins gehouden was hiermee rekening te houden of hierover te motiveren. Daar waar de verzoekende partij verder stelt dat de verwerende partij op geen enkele wijze rekening houdt met haar situatie die nochtans bij de verwerende partij gekend is en daarbij toelicht dat zij reeds langer dan twee jaar in België verblijft en zich gedurende haar verblijf in België perfect geïntegreerd heeft en dat nergens in de bestreden beslissing op haar taalkennis, integratie, sociaal leven en netwerk wordt ingegaan, verwijst de Raad naar hetgeen uiteengezet wordt in punten 3.7., 3.8. en 3.14. waaruit zal blijken dat de verwerende partij evenmin gehouden was om met het privéleven van de verzoekende partij rekening te houden of hierover te motiveren. De verzoekende partij stelt dat zij via de huidige bestreden beslissing niet kan weten of, hoe en op welke manier rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie nu elke motivering ter zake ontbreekt, maar toont niet aan, mede gelet op het voorgaande en op wat volgt, dat betreffende bepaalde relevante elementen van haar persoonlijke situatie ten onrechte niet werd gemotiveerd. Minstens maakt zij met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen betreffende haar persoonlijke situatie ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het proportionaliteitsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het proportionaliteitsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en van artikel 7 van het Handvest waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat zij ondertussen reeds langer dan twee jaar in België verblijft, dat zij zich gedurende haar verblijf in België perfect geïntegreerd heeft, reden waarom ook een procedure humanitaire regularisatie op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zal worden ingediend, dat de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met haar langdurig verblijf in België waardoor er minstens ook rekening dient gehouden te worden met het feit dat er bij haar sprake is van een duurzame en lokale verankering, taalkennis, integratie, een sociaal netwerk en werkbereidheid, dat mede gelet op deze duurzame en lokale verankering in België een verzoekschrift op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zal worden ingediend, dat de verwerende partij hieromtrent, gelet op het verblijf in België sinds meer dan twee jaar, waar zij kennis van had, een grondig onderzoek had moeten verrichten, dat dit na lezing van de bestreden beslissing niet het geval blijkt te zijn, dat zij nochtans ontzettend veel documenten kan voorleggen van haar duurzame en lokale verankering in België, dat zij vloeiend Nederlands spreekt en het nodige deed van zodra zij lessen Nederlands kon volgen, dat zij van dag één haar uiterste best deed om te integreren en hier ook in geslaagd is, dat zij ook haar inburgeringsattest behaalde, dat zij gedurende haar verblijf in België een uitgebreid en divers sociaal netwerk uitbouwde, dat nergens in de bestreden beslissing hierop wordt ingegaan, dat zij de wil heeft om hier te werken en haar werkbereidheid onmiskenbaar is.

De verzoekende partij wijst aldus op de duur van haar verblijf en schetst haar privéleven. Het opgebouwde privéleven en de duur van het verblijf zijn geen elementen waarmee de verwerende partij gehouden is rekening te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij voert ter gelegenheid van haar verzoekschrift evenwel ook de schending van artikel 8 van het EVRM aan.

3.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het aangevoerde privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Het sociaal en economisch welzijn dat een vreemdeling zou hebben opgebouwd op het Belgische grondgebied wordt verder volgens het arrest nr. 166.620 van de Raad van State van 12 januari 2007 niet beschermd door artikel 8 van het EVRM.

3.7. De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot loutere beweringen, met name dat zij zich gedurende haar verblijf in België perfect geïntegreerd heeft, dat er bij haar sprake is van een duurzame en lokale verankering, taalkennis, integratie, een sociaal netwerk en werkbereidheid, dat zij vloeiend Nederlands spreekt en het nodige deed van zodra zij lessen Nederlands kon volgen, dat zij van dag één haar uiterste best deed om te integreren en hier ook in geslaagd is, dat zij ook haar inburgeringsattest behaalde, dat zij gedurende haar verblijf in België een uitgebreid en divers sociaal netwerk uitbouwde, dat zij de wil heeft om hier te werken en haar werkbereidheid onmiskenbaar is en dat zij ontzettend veel documenten kan voorleggen van haar duurzame en lokale verankering in België, maar laat na om deze beweringen ter gelegenheid van haar verzoekschrift te onderbouwen met stavingstukken. Dergelijke stukken bevinden zich evenmin in het administratief dossier. Met loutere beweringen toont de verzoekende partij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aan. Door te stellen dat zij een verzoekschrift op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zal indienen, toont zij dit evenmin aan, minstens laat zij na toe te lichten hoe het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan wijzen op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij maakt met haar betoog geenszins *in concreto* een integratie van een dusdanige intensiteit aannemelijk dat dit een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

3.8. Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan, diende de verwerende partij de elementen betreffende het privéleven niet in rekening te nemen of hierover te motiveren, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, en diende zij niet over te gaan tot een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij maakt gelet op het voorgaande dan ook niet aannemelijk dat omtrent de door haar aangevoerde elementen betreffende haar privéleven *"een grondig onderzoek verricht (had) moeten worden."*

3.9. De Raad wijst er bovendien op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in

zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar haar langdurig verblijf, haar duurzame en lokale verankering, haar taalkennis, haar integratie, haar sociaal netwerk en haar werkbereidheid geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien kan er nog op worden gewezen dat de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in haar land van herkomst.

3.10. De verzoekende partij maakt daarnaast geen gewag van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven.

3.11. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.12. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met die welke worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8, eerste lid, van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C-400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, Dereci), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

3.13. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op beslissingen tot verwijdering. Het is niet betwist dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd getroffen met toepassing van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet, een beslissing tot verwijdering uitmaakt in de zin van de artikelen 1, 6° en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het gegeven dat artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet in beginsel voorziet in een gebonden bevoegdheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten stelt de verwerende partij niet vrij van deze verplichting, haar opgelegd door de Europese wetgever. Er kan worden aangenomen dat de verplichting, opgelegd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, ook net tot doel heeft te vermijden dat vreemdelingen worden uitgewezen in strijd met hogere rechtsnormen, situatie waarin de gebonden bevoegdheid niet meer geldt.

De Raad merkt echter op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

3.14. De Raad herhaalt dat het door de verzoekende partij aangevoerde privéleven geen element betreft waarmee de verwerende partij gehouden is rekening te houden overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.15. Uit het betoog van de verzoekende partij kan niet worden opgemaakt dat zij minderjarige kinderen heeft in België met wiens hoger belang rekening diende te worden gehouden, noch dat zij in België een gezins- en familieleven heeft waarmee de verwerende partij gehouden was rekening te houden. De verzoekende partij toont ter gelegenheid van haar verzoekschrift geenszins aan dat er in haar geval sprake is van concrete elementen betreffende haar gezins- en familieleven of het hoger belang van het kind waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de verwerende partij hierover in de nota “*Evaluatie artikel 74/13*” van 16 juni 2022, die zich in het administratief dossier bevindt, stelde wat volgt:

- “• *Hoger belang van het kind: Betrokkene verklaarde een minderjarige dochter in Luxemburg te hebben. De dochter in kwestie verklaarde echter meerderjarig te zijn.*
- *Gezins- en familieleven : Betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.”*

3.16. Betreffende haar gezondheidstoestand betoogt de verzoekende partij dat zij reeds lange tijd opgevolgd wordt door een psychotraumatheapeut en een psycholoog, dat dit gegeven ook reeds gekend was gedurende de asielprocedure en de nodige attesten hiervan werden overgemaakt zodat de verwerende partij hiermee rekening had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing, dat de verwerende partij dienaangaande moeilijk niet op de hoogte kon zijn van haar kwetsbare gezondheidstoestand en dat er *in casu* geen sprake kan zijn van enige twijfel over haar medische en psychologische problematiek. De verzoekende partij legt ter staving een attest van een arts-psychotraumatheapeut en een attest van een klinisch psychologe voor.

Hoewel de voorgelegde attesten betrekking hebben op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, kan de Raad enkel vaststellen dat beide attesten ongedateerd zijn en in die zin niet aantonen dat de gezondheidsproblemen, die blijken uit voornoemde attesten, nog actueel zijn. In het administratief dossier dateert het laatst gekende attest met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij van 6 juli 2019 zodat ook op basis van dat attest niet blijkt dat de gezondheidsproblemen van de verzoekende partij nog actueel zijn. Evenmin verduidelijkt de verzoekende partij, indien er sprake zou zijn van actuele gezondheidsproblemen, op welke wijze de verwijderingsmaatregel gevolgen kan hebben voor

haar gezondheidstoestand, derwijze dat de verwerende partij gehouden was hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren. Zij verduidelijkt niet waarom, door de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten gevolge waarvan zij het grondgebied dient te verlaten, haar gezondheidstoestand in het gedrang komt. Zij toont niet aan dat zij omwille van haar gezondheidstoestand niet zou kunnen reizen en haalt voorts geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de nodige behandeling en opvolging in het herkomstland, waardoor de verwerende partij gehouden zou zijn geweest hiermee rekening te houden en hieromtrent te motiveren.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met bepaalde gezondheidsproblemen in haar hoofde ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hierover ten onrechte niet werd gemotiveerd.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat de verwerende partij in de synthesesnota "Evaluatie artikel 74/13" van 16 juni 2022 alsnog rekening hield met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, met name als volgt:

"• Gezondheidstoestand : Betrokkene verklaarde last te hebben van fybromyalgie en hematologie. Betrokkene legde bij het CGVS een psychologisch attest neer en een attest van Fedasil betreffende littekens. De DVZ is op heden evenwel niet in het bezit van medische documenten, al dan niet voorgelegd tijdens zijn gehoor bij het CGVS. Betrokkene legde verder nog medische documenten neer bij de DVZ i.v.m. een opname op een spoeddienst (in België) d.d. 06/07/2019. De DVZ is echter niet in het bezit van actuele medische informatie waaruit kan blijken dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie. Indien betrokkene om medische redenen niet verwijderd kan worden, komt het hem toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de DVZ in het bezit te stellen van actuele medische bewijsstukken."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat wel degelijk rekening werd gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan laten uitschijnen dat er geen individueel onderzoek is gebeurd bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.17. De Raad stelt vast dat *in casu* niet blijkt dat betreffende de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde elementen, met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening werd gehouden of over bepaalde relevante elementen ten onrechte niet werd gemotiveerd. Er kan in die zin dan ook niet worden vastgesteld dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing niet zou zijn tegemoet gekomen aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing niet te verzoenen valt met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.18. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt in het licht hiervan een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel aangetoond.

3.19. De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 3 van het EVRM, dat luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de stelling dat zij reeds lange tijd wordt opgevolgd door een psychotraumatherapeut en een psycholoog, dat zij een kwetsbare gezondheidstoestand heeft en een medische en psychologische problematiek.

De Raad herhaalt, mede gelet op hetgeen uiteengezet werd in punt 3.16., dat de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift niet aannemelijk maakt dat haar "*medische en psychologische problematiek*" nog actueel is. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier. Voor zover alsnog zou aangenomen worden dat haar medische en psychologische problematiek actueel is, toont de verzoekende partij evenmin aan dat zij omwille van deze problematiek en de hulp die zij daarvoor krijgt niet zou kunnen reizen. Zij haalt voorts ook geen omstandigheden aan die zouden kunnen wijzen op de onmogelijkheid of moeilijkheid tot het verkrijgen van de nodige behandeling en opvolging in het herkomstland. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

3.20. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.21. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel blijkt aldus niet.

3.22. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VERBIEST,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VERBIEST

N. VERMANDER